

ЕРИХ КЕСТНЕР
ПЪТЕШЕСТВИЯТА НА
АМФОРТАС КЛУТЕ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

1. ПЕТ МИНУТИ НА СЕВЕРНИЯ ПОЛЮС

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

Амфортас Клуге е млад, надежден писател. Забелязахме това веднага щом стъпи в нашата сграда и за нас бе от значение да го спечелим за сътрудник. А понеже той се заоплакваше колко важно и същевременно колко трудно било за начинаещ автор да натрупа житейски опит, съзряхме възможност да помогнем на него и на себе си. Предоставихме му превъзходен глобус и други нужни за околосветско пътешествие вещи, след което той набързо си тръгна. Поел бе задължението да ни достави поредица вълнуващи пътеписи, като първия от тях публикуваме по-долу.

Главният редактор бегло спомена за някаква вестникарска будка при завоя на река Конго, собственост на издателство. Ориентирах се по моя глобус каква е тази река, къде тече, купих си тропически шлем, сако от камилска вълна и манерка и се отправих към гарата. Влаковите разписания и жените са възможно най-големите загадки. — За щастие случаят ме сблъска с моя приятел Боби, който ме тупна по рамото и попита закъде ще пътувам. Помолих го да провери кога заминава следващият влак за Конго. Той добросъвестно прегледа афишите и установи, че не мога да тръгна преди полунощ. Освен това трябвало на два пъти да сменям влака.

Когато забеляза нетърпението ми, хрумна му идея:

— Знаеш ли, Амфортас? Ще те откарам дотам със самолет.

Съгласих се и поехме за летището. След час вече се носехме сред облаците, при което отначало доста ми прилоша. Но после настъпи нощ.

На другата сутрин с любопитство погледнах земята под нас, но освен няколко поляни и ниви не се виждаше нищо особено. Към обяд обаче Боби с усмивка се обърна към мен и рече:

— Средиземно море!

Пъхнах в устата му няколко шоколадови пралини и потърсих да видя пустинята Сахара. Но Средиземно море не свършваше. Накрая се ядосах и се наведох толкова навън от кабината, че загубих тропическия си шлем. Дълбоко долу сред необозримата водна пустош плаваше голямо бяло петно. Боби снижи апарата и съзряхме огромен айсберг. Клатейки глави, литнахме отново нагоре. След дълги часове най-последно забелязахме суша: обширни бели площи.

Тогава Боби отново се обърна към мен и рече:

— Амфортас, не ми се сърди, но ми се струва, че моят компас се е развалил. — Това там долу съвсем сигурно е Гренландия.

Отначало ми се прииска да го наругая, но после извиках:

— Вече нищо няма значение! Карай към Северния полюс!

Той само кимна и превключи на двойна предавка.

Тази нощ не можах да спя от вълнение. Какво смело решение — да откриеш Северния полюс!

Сутринта на втория ден забелязахме кораб сред леда. Боби заяви, че ако трябва още дълго да стиска кормилото, ще му се схванат пръстите, затова му предложих да кацнем за кратко на кораба. Боби стори това, което му казах. — Корабът се наричаше „Фрам“ и бе приютил вече друг самолет, който се оказа притежание на някой си господин Амундсен. Той ни обясни, че тъкмо се връщал от експедиция до Северния полюс, но не успял да стъпи там. После в капитанската каюта пихме кафе, поискахме от корабния готвач да ни увие няколко хлебчета, благодарихме сърдечно и се качихме отново на нашия самолет. Господин Амундсен искаше да ми набута кожената си шуба. Моето сако от камилска вълна не било подходящо. Но аз отказах. Боби набързо се осведоми за посоките на пътуването; капитанът посочи с ръка и викна:

— И после все направо!

Към обяд се бяхме издигнали много високо и можахме да установим, че Земята наистина е кръгла. Боби ми обърна внимание:

— Амфортас, виждаш ли там онова равно място? Това трябва да е Северният полюс!

Убедих се в правилността на наблюдението му и казах:

— А отзад отново започват планини. Там сигурно вече е другото полукълбо!

Боби натисна лоста за снижаване.

После кацнахме на споменатото равно място, бодро изскочихме от машината и застанахме на Северния полюс! Беше възвишен момент. Боби каза:

— Ама каква тишина е тук, нали?

Дадох му право. Накъдето и да погледнеш, дори там, където не гледаш: навсякъде лед и сняг. Прекрасна панорама! Почти като в Алпите! И съжалихме, че не сме си взели ските.

Впрочем температурата съвсем не беше толкова необичайна, както навярно човек си представя. След няколко клякания отново се почувствахме много приятно. За жалост не успяхме да намерим земната ос. Но това може би се дължеше на дебелия лед. На гърба на визитна картичка записахме датата и адреса, после закрепихме картичката и карираната носна кърпа на Боби на моя бастун, който забихме в една цепнатина. Междувременно към нас се бяха доближили различни животни: няколко бели мечки (направо чудесни за постилка пред леглото), глутница полярни лисици, които най-отвратително лаеха, и прелестно ято пингвини. Те помирисаха самолета, изблизаха смазочното масло и излапаха от ръката ми половин кило захар на бучки, при което в умните им очички заблестяха сълзи на благодарност. Боби ми попречи в тази дейност, понеже бил жаден. Подадох му манерката, погалих най-голямата бяла мечка, скочих на рунтавия ѝ гръб и я накарах малко да потича около моя бастун. Боби отново ме обезпокои, понеже манерката била празна. В бързината бях забравил да я напълня. Затова засмукахме ледени късчета, от което на Боби го заболяха зъбите.

— Амфортас — смутолеви той, — най-добре да си вървим у дома.

Казах, че съм съгласен; защото не ми беше никак ясно как човек може да си убива времето на Северния полюс.

За подобни необичайни ситуации рядко сме подготвени.

Боби завъртя витлото и бързо си духна още веднъж в дланите, за да ги стопли. Качихме се — но машината не помръдваше. Боби се

спусна обратно долу и установи, че колелата са замръзнали. Не помогна никакво раздрусване. Накрая Боби попита:

— Да имаш случайно въже?

Към трайните ми навици спада и това винаги да нося със себе си кълбо въже. Понеже един от учителите ми постоянно казваше, че въже, джобно ножче и кутия кибрит са нещата, които отличават мъжа от жената.

Така че извадих кълбото от чантата; Боби го нарязва на куп помалки парчета, повика пингвините и уви на всеки около шията по едно въженце. Свободните краища вързахме за самолета. Когато отново седнахме в машината, Боби силно щракна с език и завика „Хюхот!“, докато птиците най-сетне разбраха за какво се отнася. Разпериха криле, вдигнаха се и така откъснаха машината от леда.

Полетяхме. Полярните лисици лаеха за сбогом.

Обратното пътуване беше чудесно, само съжалявах, че жаждата ни принуди тъй бързо да напуснем Северния полюс. Без прекъсване летяхме до Копенхаген. В едно кафене на Дългата линия си отдъхнахме от негодите на пътешествието.

Може би изглеждаше смешно как ние двамата се разхождаме по оживените улици на този прекрасен град! Аз, Амфортас Клуге, в сако от камилска вълна, вързал манерката около кръста си; приятелят ми Боби с пилотски очила на челото, а на безкрайно много въженца няколко дузини пингвини, които се клатеха пред нас и от време на време с любопитство и учудване се спираха пред витрините...

2. КАТО ЧИСТАЧКА ПРИ ДАЛАЙ ЛАМА

Откриването на Северния полюс не остана безнаказано. Сега в Копенхаген даваха огромни банкети. В наша чест и за наша сметка. Освен това възникнаха женски истории, които завършиха за Боби с годеж. Отчасти защото в Копенхаген той още си нямаше момиче; отчасти защото му се налагаше. При това положение той трябваше да си набави нова риза и ръчно изписани визитни картички.

Освободихме се от пингвините, като ги продадохме на една възрастна дама. Тя каза, че при нея ще се чувстват добре. Но те изядоха всички кучета и котки, папагали и канарчета на старата мома — макар писмено да бяхме заявили, че пингвините са вегетарианци. А това отново ни струваше пари. На всичкото отгоре нарастващите нежности на госпожица годеницата лазеха на Боби по нервите!

Решихме тихо и незабелязано да напуснем Копенхаген и да заминем за Тибет. Едно заможна частно лице финансира начинанието, но в замяна задържа нашия двуплощник. Тъй че трябваше да пътуваме с влак. Оставих се да бъда упоен с хлороформ за един месец, за да разреши въпроса с прехраната, а и понеже не понасям пътуването с влак.

Eh bien^[1], след като изтече един месец, вече бяхме в Бухара, където Боби ме събуди с една добре премерена плесница. Той най-напред набави за копенхагенската си годеница чудесен кашмирски шал и го изпрати с няколко думи за извинение. После наехме каравана. За жалост още при прекосяването на Памирското плато тя се повреди от неочакван проливен дъжд. Освен Боби и аз останаха невредими само две тригърби камили и триста консервени кутии.

Значи трябваше сами да се придвижваме. Тибет е степно плато, заобиколено от извънредно високи планини. Самата степ е около три милиона пъти по-голяма от Темпелхофското поле. Там виреят няколко вида храсти, зад които обикновено се крият разбойници, и ухае чудно на парфюм, понеже често се среща мускусният бик. Доста пъти прекарахме нощите в будистки женски манастири, но така и не

можяхме да си отпочинем от несподите на пътешествието. Монголците са необичайно темпераментно племе.

По-рано, отколкото очаквахме нашите камили ритнаха петалите. И то от дифтерит. Чак след години установихме причината: тези тригърби камили имат обичай да правят гаргара в солените езера, каквито срещяхме тук на всяка крачка. Не знаехме това и ги възпиряхме, понеже смятахме тази им склонност за нелепа прищявка. Сега наистина останахме на сухо. Голям късмет беше, че в раницата си Боби откри два чифта ролкови кънки. Съвсем случайно. Оттук нататък продължаването на пътешествието, естествено, щеше да бъде просто детска игра. По кратък околен път се запързалихме през пустинята Гоби и живи и здрави пристигнахме в Лхаса.

Немският консул в Лхаса е джентълмен. Когато му изложихме нашия план да проникнем до Далай Лама, той изпадна в такова бурно отчаяние, че монокълът му, който вече двайсет години не беше свалял от околото си, се счупи. И докато седяхме на терасата на неговата вила, пушихме цигари от листенца зелен чай, той се опита да ни възпре с описанието на различните видове смърт, на каквито били станали жертва европейски изследователи преди нас, напр. изкуствено преплитане на червата; отравяне със сладка бира; печене на шиш; строга забрана за ходене в тоалетната; отлепване на мозъчната кора и други подобни. Усмихвахме се с безразличие и го молехме за положителни съвети. В резултат на това той три години изучава заедно с нас местния език деванагари. Език, подобен на есперанто, но без гласни. Накрая ни подари своя речник и една сгъваема картеница. Стиснахме му сърдечно ръка, сложихме си ролковите кънки и бързо поехме към Потала. Така се нарича дворецът на Далай Лама. Построен е в известния туркестански имперски стил и е извънредно висок.

След като почти половин час напълно безуспешно се промъквахме около сградата, на Боби му хрумна една изпечена хитрост: обръснахме се, сложихме си руж и пудра, облякохме дрехите на две жени, които изненадахме в къпалнята, и с танцови стъпки тръгнахме срещу многобройната стража. Там, като извиси гласа си с една октава, Боби каза:

— Ние сме новите чистачки.

Веднага ни пуснаха да влезем.

Вътрешността на двореца е странна: от портала тръгват като лъчи хиляда коридора, като всеки един граничи с хиляда помещения без врати. Във всяка стая седи по един лама, взира се в пъпа си или върти молитвената мелничка. Веднага започнахме да чистим стаите. Това отне почти цяла година. При това още не бяхме свършили, а първите помещения пак бяха мръсни. Нощем спяхме в килера за съестни продукти на Далай Лама, чието лице никога не виждахме. Един ден най-после получихме от портиера указанието да почистим голямата заседателна зала, понеже била пристигнала китайска делегация, за да обсъдят тибетските вътрешни данъци.

Тъкмо изтупвахме трона — бе пълен с молци, — когато влезе Далай Лама. Той дълго ни гледа. Накрая ме повика в страничната стая. Преди да тръгна, хвърлих на Боби многозначителен поглед.

— Откога си в моя дворец, красиво дете? — запита той с подкупващ глас.

Направих лек поклон и прошепнах:

— От една година, Ваше превъзходителство.

Той погали ръката ми, при което имах време да го разгледам. Беше на около триста години, с изкуствени зъби, плешив, притежаваше насечена от кинжали пергаментена кожа, а на главата си носеше нещо като шапка от захарен памук. Тъкмо исках да го попитам за номера на обувките му и за малкото му име, когато той, навярно обладан от страст, ме прегърна през кръста. Опитах се да се освободя от ръцете му и изрекох на тибетски:

— О, само това не! Вие сте флиртаджия!

Но той стигна много далеч, може да се каже — прекалено далеч. При създадите се обстоятелства той се сепна и натисна един електрически звънец. Следвайки обичая на ламите, аз се изплюх в лицето му и избягах в голямата зала, където Боби вече бе разпънал картеницата. Смело си прокарахме път по коридора, което за наше съжаление не мина без загуби сред противника. След като устроихме средноголяма кървава баня, личната гвардия на Далай Лама побягна, тракайки със зъби. Стигнахме до главния портал, вече на свобода, поехме си дъх и бяхме спасени.

После теглихме жребий с кибритени клечки дали да избягаме през Квен Лун в Сибир, или да преминем през Хималаите в Индия. Съдбата реши в полза на Индия.

Какво има повече за разказване? Изкатерихме се по Хималаите, първи изкачихме — понеже бе наблизно — връх Еверест и загорели от слънцето, стигнахме до красивия град Варанаси.

3. С КАЯК ПРЕЗ ТИХИЯ ОКЕАН

Варанаси е един от най-странните градове, които опознах. А навярно най-забележителното там е, че нямат хотели.

Тъй че стояхме замислени край брега на Ганг. От последните си сандвичи с шунка хвърлях трохи на три крокодила, а Боби въвлече в разговор за нирвана един факир с остра брадичка, който с нажежена до червено маша къдреше космите по пръстите на краката си. Тогава някакъв индиец пристъпи към нас, свали си тюрбана и попита дали има удоволствието да говори с господин Амфортас Клуге. След като потвърдих, той ни помоли да го последваме и да приемем поканата на индийския крал Каликлора и дъщеря му Васент Махеша. Казах:

— Покрийте главата си!

Той отново си наложи тюрбана и тръгна пред нас.

Когато крал Каликлора ни зърна, плесна с ръце от радост. После като поздрав ни подръпна за носа и положи пред нас книгата си за гости, за да се разпишем. Попрелистих няколко страници, учудих се на прочутите имена: Александър Македонски, Шелмуфски, Валдемар Бонзелс, лорд Клайв, Буда Гаутама, Артур Шопенхауер, и сам написах:

Светът е кръгъл. Затова е млад.

Отпред, отзад не съществуват, ето!

Тоз, който е видял света отзад,

Видял му е лицето!

Кралят прочете стихотворението със сълзи в очите, благодари ми най-сърдечно и ни запозна с милата си дъщеря Васент Махеша. Прекрасна жена, Шива ми е свидетел! Тежеше сто и петдесет килограма. Нето. Никога няма да забравя как, поруменяла свенливо, ме подръпна за носа.

Сега вече ни чакаха слънчеви дни: придружавахме принцесата при нейните покупки, при което само аз имах правото да нося пакетите; заедно обикаляхме с велосипеди джунглата — така се нарича градската горичка на Варанаси; тя ни показа музеите, пагодите и катодите (вид позлатени небостъргачи); пред нас танцуваха пламенни

баядерки и баядервиши, докато не паднеха на земята и не се заизвиваха в приказни конвулсии; а пък аз започнах творба върху архитектурния стил на късната готика. Един ден обаче Боби ми съобщи, че току-що тайно се е сгодил с Васент Махеша.

— О, карма! — възкликнах. — Каква неприятност!

Описах му бъдещето в най-грозни краски, отворих очите му за тежестта на сто и петдесет килограма нето — всичко беше безуспешно. Разказах на принцесата, че Боби страда от мозъчен цирей и че по професия е главен евнух — напразно! Любовта ѝ не знаеше граници. Една нощ кралят ги изненада, докато двамата играеха скат на лотосово листо в дворцовото езеро. Само каква картинка!

При този случай принцесата се удави, а Боби и аз избягахме през Делхи, Хайдарабад, Копра и Бебра в Сингапур, където незабавно се записахме в службата за намиране на работа. Включиха ни в една европейска шоу трупа, която показваха в зоологическата градина срещу входен билет. Това бе печално. Накрая отново избягахме и се мотаехме край пристанището с надеждата да ни наемат за моряци. Докато стояхме на големия вълнолом и плюехме по акулите, Боби загуби равновесие и падна в Тихия океан. Изтичах до най-близкия полицейски участък и се върнах при мястото на злополуката с тринайсет полицаи. Но ето че Боби вече седеше на брега и броеше убитите от него акули! Това възбуди страхотен шум. Дружеството за защита на хищниците и малайският гребен клуб ни направиха почетни членове. Устроиха тържествен банкет с кокосово мляко и ориз, при което трима китайци се пръснаха от ядене. Накрая Боби произнесе кратка реч.

— Уважаеми защитници на животните, уважаеми нептунианци! Вие преувеличавате опасностите на океана, който ненапразно е наречен Тих! Дайте ми един капак от сандък и два яки бастуна — с Амфортас, моят приятел, ще гребем чак до Фриско!

Изненадата беше безкрайна. На мига започнаха обзалагания „за“ и „против“. По неволя на следващата заран бяхме с един каяк по море. Съвсем сериозно, това си беше тирания!

Отначало се оставихме изцяло на морската болест. Огромни стада моржове, сепии и пушени херинги се носеха в килватера след нас, техните недоброволни хранители. От тези седмици датира моят хроничен гастрит...

Гребането също изисква умение. Схванаха ни се пръстите и трябваше да спрем на остров Бали. Преди да слезем, дръпнах Боби настрана и му рекох:

— Боби, чуй ме. Доверчивата голота на момичетата от Бали е известна. Не се поддавай на страстите си! Ти си опасен коцкар, но в името на нашето приятелство казвай си: „Боби, овладей се!“. Той попримига, разглеждайки мазолите по дланите си, въздъхна и кимна. После тръгнахме навътре в страната.

Съдържателят на „Льовенброй“, при когото отседнахме, бе самата любезност. Вечерта обаче ни затвори в женския дом. Спомням си с неудоволствие за онази нощ: двацет темпераментни жени и момичета непрекъснато се въртяха около нас, мятаха фарфорови охлювчета „каури“ и на кокосовите си килимчета заемаха възможно най-предизвикателни пози. Боби много често скърцаше със зъби и трябваше да го вържа с носната си кърпа.

На другата заран съдържателят ни прати своите секунданти: с нашата въздържаност сме го били оскърбили до смърт. Боби ме нарече магаре и предложи като оръжия да използваме бойни карабини. Приеха. Дуелът се състоя в джунглата. Съдържателят на „Льовенброй“ стреля право в дулото на пушката, която държеше Боби, при което оръжието се пръсна, без да нанесе други щети. Боби вдигна моята карабина и ликвидира противника с изстрел в плешката. След като трупът на съдържателя бе изгорен с електричество, нас ни изгониха от страната и продължихме с каяка. След един месец ни свършиха хранителните продукти; седмица по-късно ни свършиха силите. Не помръдвахме в зоната на безветрие.

Тогава на Боби му дойде една от блестящите му идеи: в цепнатините на дъските засади последния ни кокосов орех, и я виж! След няколко дни усърдно поливане и торене от лодката поникна малка, прелестна палма. Бяхме спасени! Седмица по-късно можехме да започнем с брането на кокосови орехи. А когато стигнахме пасатния пояс, опънахме на палмовия ствол нашите лодени като платна, прибрахме веслата и прелетяхме като стрела покрай Островите на подправките и Полинезия. Най-често Боби седеше на върха на нашата палма, вслушваше се в нейния растеж и мяташе орехи по мен или в лодката.

Една сутрин — тъкмо празнувахме моя рожден ден — внезапно ни заслепи странен блясък. Боби извади своя микроскоп, погледна през него и извика:

— Амфортас, драги мой! Това е екваторът!

Едва го бе изрекъл и се надигна воден смерч, с края си така злополучно удари нашата палма, че лодката се преобърна. С пъхтене и плуване стигнахме до екватора. Както може да се види на всяка географска карта, той минава като тънка ивица около Земята, в действителност обаче е от чугун и има широчината и вида на нормален релсов път.

Решихме да продължим пътешествието си пеша по екватора. Дни наред крачехме по тази тясна желязна пътека; отляво и отдясно бушуваше безкрайният океан, а оттам любопитно надничаха странни видове риби, с които се изхранвахме чрез въдичарство.

Релсите всъщност ни се струваха излишни, докато не прочетохме на една табела: „Трамвайна връзка Австралия-Южна Америка“. Бяхме изненадани. Още повече, когато зад себе си чухме дрънкане на звънче. Обърнахме се и действително съзряхме трамвай, който спря до нас. Качихме се и поискахме билет за прекачване Еквадор-Канада. Цената бе умерена.

В Еквадор трябваше, за жалост, да останем известно време, понеже Боби го убоде една от опасните спирачки за контра. В Кито той оздравя сравнително бързо и му остана само удивително отслабване на паметта. После с помощта на нашите билети за прекачване отпътувахме нагоре към Северна Америка.

4. ГИБЕЛТА НА СВЕТА В ЧИКАГО

Използвахме австралийско-канадската подземна железница само до Чикаго, понеже моят приятел Боби искаше да завърже запознанства с дами. Имал отново желание за това. Чикаго е несравним град! Тук небостъргачите, без изключения, са от алуминий; и няма нищо поочарователно от това по време на буря да скиториш по улиците и да слушаш лекото металическо пукане на редиците здания. „Да скиториш“ наистина не е най-подходящият израз, понеже в Чикаго никой не ходи пеша. Обикновено махаш на някое позлатено автомобилче, каквито стоят навсякъде и тайнствено, без човешка помощ, сами се управляват. Извикваш в една фуния адреса, на който искаш да отидеш, и по най-късия път стигаш на самото място. При това не става дума за вълшебство, а за разумно свързване на една електромагнитна система с радиоцентрала. Ако наблизко няма кола, използваш Trottoir roulant, т.е. една проточена по тротоара подвижна лента, с чиято помощ, без собствени усилия, напредваш извънредно бързо.

О, колко удобства крие този напълно електрифициран град! Тук ще спомена само задължителния джобен телефон; светещия вечерен вестник на нощното небе; института за мозъци под наем — мястото за оползотворяване на трупове; чая в пет часа сред облаците с предаваната по високоговорители музика на сферите; образованието и храненето от разстояние; тръбната поща за лична употреба; натрупващите енергия роторни цилиндри като обичайно за града покритие на главата; известната месопреработвателна фабрика с нейните огромни машини, в чието гърло — 50 метра в диаметър! — бяха вкарвани стадата за клане, та да напуснат задната част на съоръжението във вид на кожени куфари, швейцарско сирене, кокалени гребени, бита сметана, салата от волски езици, ботуши от телешка кожа, новородени животни и други подобни; ще спомена само изкуствените градини с техните озониращи храсти и продаваното под формата на хапчета усещане за природа; удостоверенията за право на

любов; кабинета с райски газ за смях — трудно е да се създаде поне слаба представа за Чикаго.

Един ден аз, Боби и неговата чикагска годеница седяхме на любимия ни коктейл „Пясък и сода“ върху покривната градина на небостъргача, собственост на тъста, когато Боби ме попита:

— Амфортас, какво ще правим утре?

Етел извади от жилетката на смокинга своя седефен джобен телефон и рече:

— Централата за развлечения! Ало? Какво има за утре? Спортен празник за аутсайдери? Thanks^[2].

После по своя непретенциозен начин, който прелестно контрастираше с бащиното ѝ състояние, тя каза:

— Е, това е!

Следващият ден, четвъртък, бе прекрасен. Службата за управление на времето си бе свършила работата. Въздухът бе тъй прозрачен, че без усилие можеше да се видят и най-високите етажи в града. После изфучахме към Стадиона на стоте хиляди.

Първо наблюдавахме състезание по плуване — бруст за недочуващи, което убедително бе спечелено от един глухоням. После гледахме боксови срещи на кон. Разбира се, най-значителната атракция беше надпреварата по висок скок при милиардери. Спечели Форд. Със скок от три метра (без да докосне летвата!) той постави нов световен рекорд. После за жалост се оказа, че Форд бил имплантирал в десния си прасец пружини. Това му донесе доживотна дисквалификация.

Съвсем не безинтересно бе бягането с препятствия за издателски книжари. После борбата на малолетни, тласкането на гюле от деветата данъчна класа и състезанието по ръग्би за далтонисти. Накрая Етел и моят приятел Боби се записаха за състезание по продължително танцуване. Беше фантастично! Двамата се въртяха осемдесет и три часа и половина и приключиха като победители на второ място. Когато Боби напусна танцовата площадка, вече имаше порасла брада. А пък Етел получи от кълченето криви крака. Щом Боби видя това, начаса развали годежа. А Етел, по разбираеми причини, бе принудена да се ожени за своя шофьор...

След този ден моят живот и този на Боби вече не бяха сигурни. Етел ни преследваше за своето кръвно отмъщение. Не минаваше и час, без да пропищят куршуми през прозореца, да стърчат отровни

кабарчета в телешкото филе и да бъдат насочвани към нас електрически удари.

— Знаеш ли — рече Боби мрачно, — чувствам тъга по родината.

Но тъкмо посегна към разписанието на влаковете, настъпи онова събитие, което по-късно стана световноизвестно като „чикагското спиране на тока“.

В района на Ниагарския водопад, който захранваше Чикаго с електричество, бе валило седмици наред. Силата на тока и напрежението бяха нараснали неимоверно и бушоните бяха изгорели — резултатът бе ужасен! Всички електрически съоръжения в града бяха внезапно задвижени от стократно по-висока енергия! Подвижните тротоари летяха като луди, а който се намираше на тях, бе смазан от въздушното налягане. Автоматичните автомобили се стрелкаха като светкавици по улиците, блъскаха се един в друг или нахлуваха в сградите и трополяха нагоре по стълбите. Хиляди коли се движеха неудържимо в кръг, а в тях измираха от глад безброй граждани. Асансьорите изхвъркваха стремително от покривите. Светещият вечерен вестник вече публикуваше новини, които щяха да се случат след три седмици. Огромните машини на месопрепарателните фабрики работеха на празен ход, след като гърлата им бяха погълнали околните здания и ги бяха преработили на салата от волски езици и ботуши от телешка кожа. Накрая машините започнаха да се движат обратно и от готовите продукти възстановяваха първоначалните животни, които сега в гигантски стада ревяха и нервно се лутаха из улиците, като намираха гибелта си върху подвижните тротоари покрай молещите се хора. Изкуствените градини увяхваха и разцъфваха по три пъти дневно, но никой не им обръщаше внимание. Храненето от разстояние функционираше в такава степен, че включените към него граждани се пръскаха с мощен гръм.

Боби и аз се отървахме почти невредими. Когато започна катастрофата, ние седяхме в бар „Манхатън“ и играехме с Пеги и Дорит, две руси негърки, на „Черен Петър“ с числа. Вън покрай прозорците профучаваха изненадани пешеходци и възстановен добитък. Един автомобил прогърмя през вратата на заведението и изчезна в тоалетните. Лампите се нажежиха до бяло, електрическите крушки се разтопиха и започнаха да капят... Беше като в приказка.

Пеги и Дорит ни издържаха, докато можеха. Накрая — след две седмици — електрическата буря отмина. Пожарникарите от околните селища бяха прокопали канали, през които се оттекоха прелелите води на Ниагара. Двете негърки заминаха със спестени пари за Сейнт Луис. Узнахме, че Етел била заклещена в своя електрически масажор и след това тежала, казват, не повече от двайсет и пет килограма.

Боби и аз заминахме за Фриско, за да заснемем филм.

5. ПРОПАДАНЕТО ПРЕЗ ЗЕМНОТО КЪЛБО

Между нас казано: Африка ме разочарова. Но Боби, моят приятел, настояваше. И аз отстъпих, макар да знаех как ще се развият нещата.

— Боби — бях му казал, — какво, за бога, очакваш от един черен континент?

Тогава, без да отговори, този тип побягна и набави джобни фенерчета. Да, така беше.

Достатъчно. Тръгнахме. С кораб, пеша, на кенгурута — както дойдеше. И когато най-сетне пристигнахме в Африка, валеше дъжд. Валеше! Лаикът не е в състояние да си представи какво значи това. Тогава джунглата е наводнена до коленете; суходолията (виж енциклопедията!) месеци наред заливат градове и села; дъждовните капки просто пробиват дупки в главите на безобидните минувачи; магазините са затворени, а пустинята Сахара наподобява басейн с изкуствени вълни; и тогава в столицата Тимбукту стърчат от водата само църковните камбанарии!

Сега, значи, стояхме в Африка с нашите фенерчета, а си бяхме забравили чадърите. Дъждът просто свличаше дрехите от тялото. Кибритът и тютюнът ни се овлажниха. Мозъкът на Боби вече се размекваше! Беше ужасно! Тогава един слънчев ден, тоест денят не беше слънчев, но така се казва, Боби рече:

— Амфортас, тук няма нищо. Да плуваме обратно за вкъщи!

Отначало, за да го ядосам, пожелях да останем. Накрая се освободих от последните късчета дрехи, стиснах паспорта си между зъбите и прошепнах:

— Давай!

Плувахме две-три седмици, без да спрем — за щастие водата не беше много дълбока. За щастие! Защото, между нас казано, не мога да плувам! Просто се срамувах да си го призная пред моя приятел Боби и без той да забележи, непрекъснато се отблъсвах с единия крак от дъното.

Отдъгнахме си, когато при развалините на Картаген отново стъпихме на суша, откъснахме няколко къпини, проснахме себе си и паспортите си да съхнат на слънце и размислихме какво да правим. След като нищо не ни хрумна, забелязахме един куфар, който се полюшваше по вълните на Сахара и Заседна близо до нас.

— Амфортас — отбеляза Боби, — това е така наречената Фата моргана. Виждаш нещо, което не съществува.

Но куфарът беше истински и си беше там. Принадлежеше — както една табелка подсказваше — на някой си лорд Фицджералд, дипломиран ловец на лъвове, по-точно: принадлежал му беше. Отворихме куфара и намерихме в него един фрак, един смокинг, обувки с висок ток, бельо, вратовръзки, къси чорапи, четка за зъби, запасни връзки за обувки, накратко — всичко, каквото е нужно на един човек. Боби пробва смокинга, а пък аз — фрака. И скоро застанахме сред развалините на Картаген тъй величествено, както дори Ханибал и Хаздрубал не бяха стояли, преди да се започнат Пуническите войни и когато градът е изглеждал почти като нов. Боби, според навика си, започна да рови с ръце в джобовете на панталона, измъкна едно портмоне, претегли го на ръка като познавач и рече:

— Какво ще кажеш за малка почивка в Италия? Трябва да се намира там отсреща!

Речено — сторено. Магнахме на една минаваща галера и поискахме да ни закарат до Рим... С право Рим се слави като първокласен климатичен курорт. Отседнахме в санаториума „Ламан“. Храната беше добра. По тази причина Боби се заглежда за някоя римска годеница, докато по най-глупав начин реши, че я е открил в съпругата на един пенсиониран баничар. На мен се падна трудната задача да намеря квартира за младите щастливци. Накрая, след като не остана непроверено кътче, викнах:

— Скрийте се в катакомбите! (Виж енциклопедията!)

— Така и ще направим — отвърна Боби.

Но Жулиета, годеницата на Боби, каза, че Амфортас, тоест аз, трябвало да дойде с тях, иначе нямало да бъде забавно. Е, слязох в подземията и там ужасно се объркахме. Когато най-сетне съзряхме дневна светлина, озовахме се в полите на Везувий, а отсреща ни гледаше едно разкривено от гняв лице, което, както скоро се установи, принадлежеше на съпруга на годеницата на Боби. По добър стар

италиански обичай той измъкна от високите си ботуши отровния кинжал и ревна:

— Ха, ха! Камора!

Боби сви юмруци пред гърдите си и ми прошепна:

— Амфортас, джогинг!

И докато нашите добре тренирани тела бързо се придвижваха нагоре по хълма, дочувахме — все по-слаби и по-слаби — виковете от откъсването на баничаря. Спряхме се на ръба на огнедишация кратер. Боби се почеса зад ухото от недоумение и аз му отдадох право. Междувременно баничарят пръхтеше все по-близо и по-близо. Вече нямаше спасение. В лявата си ръка той размахваше кинжала, а в дясната — високо над главата си — тихо хълцащата Жулиета.

Боби, моят приятел, се разтрепери.

— Амфортас, ще скоча във Везувий — каза той. — Идваш ли с мен?

Бях му приятел и само рекох:

— След вас.

Хванахме се за ръце, пристъпихме към устието на вулкана и скочихме в бездната. Още виждах как баничарят гледа подире ни, после загубих и последния остатък от съзнанието си.

Когато дойдох на себе си, лежах отново на ръба на кратера, сякаш никога не бях скачал в него. Вляво от мен Боби правеше опити да съживи Жулиета, кимна ми и рече:

— Не можеш се отърва от жените.

Не разбирахме как така отново се намираме на Везувий, след като бяхме скочили в него, но се задоволихме със свиване на рамене. После и Жулиета се посъвзе и рече:

— О, любов моя, отново получих мигрена. Той ужасно ме дърпаше за косите, след като ме хвърли подир вас...

С Жулиета и с клатене на глава поехме надолу по склона. Когато стигнахме до полите на хълма, Неапол вече го нямаше! Представете си нашето положение! Най-сетне се натъкнахме на някакъв човек. Жулиета отиде при него и попита къде все пак е Неапол. Заприказваният преbledня съвсем и отвърна:

— В Италия, доколкото знам...

— Искаме да разберем — обясних аз — защо вече нищо няма в полите на този хълм.

— Защото — отговори чужденецът, — защото никога не е имало и защото в момента се намирате в Япония. Паспортите ви в ред ли са?

Боби първи си възвърна говора:

— Значи, затова се разхождате из улиците по нощници? Само още един въпрос. Как се нарича този хълм?

— Фуджияма — каза японецът, — но нали господата ще ме извинят, ако се оттегля? Трябва да ида в храма за чая в пет часа.

Боби махна след него и викна:

— Помози бог, стари друже!

— Просто да не повярваш — каза Жулиета, — следователно сме минали през Земното кълбо и сме излезли от другата страна.

— Така е! — промърмори Боби. — А ти, естествено, трябваше да се помъкнеш след мен!

---

[1] Е, добре (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря (англ.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.